

Hurtighed og Resoluthed, som bør karakterisere Politiet, medens disse Hensyn kun i mindre Grad gør sig gældende, hvor det drejer sig om den centraladministrative Sagskundskab. Denne vil imidlertid faa sin fulde Betydning, og netop den Betydning, der tilkommer den, ved at fungere som Ankeinstans og øverste Tilsynsførende, og saaledes i sin almindelige juridiske og administrative Sagskundskab og Teknik om fornødent danne en Regulator for en altfor vidtdreven „Politimæssighed“ i Politiets Centralledelse.

Flertallet foreslaar derfor, at Landets Politi underlægges en Generaldirektør for Politiet umiddelbart under Justitsministeren, med Kontor i København. Hans Forretninger angives — foruden Udøvelse af Overtilsynet med Politidirektøren og Politimestrene — i § 109 i Overensstemmelse med de foran udtalte Synspunkter, ligesom han efter § 118 overtager de Amtmændene hidtil paahvilende Beføjelser vedrørende Politiet.

Det skal tilføjes, at man ved at tildele den Overtilsynsførende Benævnelsen „Generaldirektøren“ tænker sig en Ledelse, der nærmest svarer til Generaldirektørerne under Finansministeriet og under Ministeriet for offentlige Arbejder, altsaa en Ledelse, hvis Indehaver har direkte Referat til Ministeren og Ret til, dog med Rekurs til Ministeren, i eget Navn at resolve i Sager, der ikke er særlig undtaget. Der lægges dog ikke fra Flertallets Side en alt overvejende Vægt herpaa; man kan i og for sig meget vel tænke sig, at give Generaldirektøren — der i saa Fald dog burde gives et andet Navn og benævnes „Politichef“ eller lign. — en Stilling, svarende til den, der for Tiden indehaves af Chefen for Statspolitiet, d. v. s. en Ledelse, der handler paa eget Ansvar og ligger uden for Ministeriet, saaledes at de Politivæsenet vedrørende Sager, der af ham eller andre indbringes for dette, undergives almindelig ministeriel Behandling. Praktisk talt vil Forholdet, hvor det drejer sig om vigtige Sager, der skal afgøres hurtig, ogsaa under en saadan Ordning, blive saaledes, at Politichefen henvender sig direkte til Ministeren for at sætte ham ind i Sagen, eller Ministeren sætter sig direkte i Forbindelse med Politichefen, saaledes at det kun bliver de mindre vigtige Sager, der gøres til Genstand for mere indgaaende Behandling i de ministerielle Kontorer. Som Følge heraf forekommer det Flertallet mindre betydningsfuldt, om man skal foretrække den ene Ordning fremfor den anden.

Et *Mindretal* (*Bilfeldt, H. P. Hansen og Kiørboe*) ønsker at henlægge Politiets Ledelse umiddelbart under Justitsministeriet, og udtaler til Støtte for dette Forslag følgende:

Da Statspolitiet oprettedes ved Lov Nr. 105 af 13. Maj 1911, var det et lille særligt Korps, som skulde anvendes til Supplering af det almindelige Politi paa de Tider og Steder, hvor der maatte vise sig Trang dertil. Det var da kun naturligt, at der ansattes en Chef for Statspolitiet til at varetage baade den politimæssige og den administrative Ledelse af dette Korps. Ved Retsplejelovens Ikrafttræden den 1. Oktober 1919 skete der — samtidig med at Statspolitiet udvidedes meget betydeligt — den væsentlige Ændring, at Statspolitiet blev et normalt Led af hele Landets almindelige Politi, idet nemlig al Politigerning vedrørende den kriminelle Retspleje henlagdes til Statspolitiet. Allerede paa dette Tidspunkt vilde det formentlig have været det rigtigste, at der var sket en Om-dannelse af Statspolitichefens Stilling, saaledes at den politimæssige Ledelse af Korpsets Arbejde i det Hele blev overladt til de enkelte Politimestre og Politidirektøren i København uden Adgang for Politichefen til at gribe ind i de enkelte Sagers Behandling. En saadan Ændring bør efter vor Mening i hvert Fald ske nu, hvis hele Landets Politi bliver Statspoliti. Det maa nemlig antages, at de enkelte Politimestres Initiativ og Energi bedst udvikles, naar de stilles saa selvstændigt som muligt i Udøvelsen af deres Hverv, kun